

Arrest

nr. 243 523 van 30 oktober 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 juli 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenbetwistingen A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het resultaat van een aanvraag die verzoekster heeft ingediend met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot. Ze luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.02.2020 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend, in de hoedanigheid van echtgenote van de heer B. A. (RR: ...) met de Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging 'de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Ter staving van de bestaansmiddelen worden van de referentiepersoon volgende bewijzen voorgelegd :

- *Aanvraag zorgbudget voor zwaar zorgbehoevenden dd. 06.03.2020.*
- *Eigen verklaring met bewijs vaste en variabele kosten.*
- *Twee stortingen van telkens 500 euro via BeoBank op naam van I. B..*
- *Attest leefloon OCMW Antwerpen dd. 20.04.2020 waarin verklaard wordt dat de referentiepersoon sinds 01.01.2019 tot 01.03.2020 een leefloon geniet. Bijgevoegd twee stortingen op de bankuittreksels van bpost bank voor de maanden februari en maart 2020;*

Uit het voorgelegde attest van het OCMW Antwerpen blijkt dat de referentiepersoon geniet van een leefloon. Echter, gelet dat artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat er geen rekening kan gehouden worden met middelen verkregen uit het leefloon, kan voorgelegd attest niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Wat de twee stortingen door I.B. betreft, deze bestaansmiddelen kunnen niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische referentiepersoon die dient aan te tonen over voldoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Het doorvoeren van een behoefteanalyse is in casu overbodig. De Dienst Vreemdelingenzaken is enkel gehouden tot een behoefteanalyse wanneer de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag (RvS 25 november 2015, nr. 233.022). De bestaansmiddelen zijn niet in aanmerking genomen.

Betrokkene voldoet niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd, De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 40ter en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Luidens de inhoud van het middel voert zij ook de schending aan van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster zet haar argumentatie als volgt uiteen:

“1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De aangevoerde schending van zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel als de materiële motiveringsverplichting, dient te worden beoordeeld in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 40ter en 42 van de vreemdelingenwet, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd.

2. In casu diende de verzoekende partij op 13 februari 2020 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, in functie van haar Belgische echtgenoot (de heer B. A., geboren in 1954 te Rass El Ma - Marokko, hebbende de Belgische nationaliteit).

Door de verzoekende partij werden alle bewijzen in verband met de bestaansmiddelen van de referentiepersoon overgemaakt:

- *Aanvraag zorgbudget voor zwaar zorgbehoevenden dd. 06.03.2020;*
- *Een eigen verklaring met het bewijs van vaste en variabele kosten;*
- *Twee stortingen van telkens 500 euro via BeoBank op naam van I. B.;*
- *Attest van het OCMW van Antwerpen waaruit blijkt dat de referentiepersoon een leefloon geniet.*

De verzoekende partij wijst erop dat de referentiepersoon - de heer B. A. - samen met verzoekster woonachtig is te [...]. Buiten hen beide, is niemand anders woonachtig op hun adres. De referentiepersoon is geboren in 1954 en thans 66 jaar oud. Dit heeft ontegensprekelijk een belangrijk invloed op het verwerven van een inkomen. Het ligt buiten de wil van verzoeker om dat hij geen eigen inkomen kan verwerven. Hierdoor wordt er steun gegeven van familieleden (waarvan bewijzen werden bijgebracht van de verrichte stortingen).

3. De aanvraag op grond van artikel 40ter Vreemdelingenwet werd door de gemachtigde geweigerd, omdat niet is voldaan aan de voorwaarden aangaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (een Belgisch onderdaan).

In de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde verwezen naar artikel 40ter, § 4 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt: "§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1 ° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1 ° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...) De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat

hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen."

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van oordeel is dat niet is aangetoond dat de Belgische referentiepersoon voldoet aan de bestaansmiddelenvoorwaarde voorzien in artikel 40ter vreemdelingenwet.

De verzoekende partij is het oneens met deze stelling, om de redenen zoals hieronder vermeld.

4. De verzoekende partij merkt op dat, indien de gemachtigde van oordeel zou zijn dat niet aan de vereisten van artikel 40ter van de vreemdelingenwet zou zijn voldaan, verweerder minstens een behoeftenanalyse of een onderzoek naar de concrete situatie van het gezin had moeten uitvoeren (conform artikel 42, § 1, tweede lid Vreemdelingenwet).

Artikel 42, § 1, tweede lid Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

De verzoekende partij wijst erop dat uit voormelde bepaling blijkt dat de gemachtigde een behoeftenanalyse moet doorvoeren wanneer niet is voldaan aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat een behoeftenanalyse, ondanks de verplichting opgenomen artikel 42, § 1, tweede lid Vreemdelingenwet, niet moet worden uitgevoerd. De gemachtigde wijst erop dat een dergelijke analyse overbodig zou zijn: "De Dienst Vreemdelingenzaken is enkel gehouden tot een behoeftanalyse wanneer de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag" (stuk 1, pagina 2).

Deze stelling kan niet worden gevolgd, om de redenen zoals hieronder vermeld.

5. Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° Vreemdelingenwet stelt dat de referentiepersoon (een Belg) dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Uit deze bepaling blijkt dat de aanvraag voor het zorgbudget, de eigen verklaring met daaruit een overzicht van de vaste en variabele kosten en de stortingen van de familieleden van de verzoekende partij niet worden uitgesloten. Deze zaken hebben betrekking op de bestaansmiddelen waarover zij beschikken, minstens dienen deze elementen in overweging te worden genomen in de (verplichte) behoeftenanalyse. Deze documenten maken het immers net mogelijk voor verweerder om na te gaan "welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden" conform artikel 42, § 1, tweede lid Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat zowel de aanvraag voor het zorgbudget als de eigen verklaring met daaruit een overzicht van de vaste en variabele kosten niet worden beoordeeld door verweerder zowel bij de beoordeling op basis van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° Vreemdelingenwet als de beoordeling op basis van artikel 42, § 1, tweede lid Vreemdelingenwet.

Verweerder stelt nochtans zelf in de bestreden beslissing dat deze elementen werden aangehaald in het kader van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen: "Ter staving van de bestaansmiddelen worden van de referentiepersoon volgende bewijzen voorgelegd" (stuk 1, pagina 1). Dit noodzaakt derhalve een beoordeling van deze elementen, hetgeen werd nagelaten door verweerder (zoals blijkt uit de bestreden beslissing). Deze beoordeling geldt overigens ook indien verweerder van oordeel zou zijn dat deze elementen niet in aanmerking komen als "bestaansmiddelen",

zodoende dat dit kenbaar wordt gemaakt aan de verzoekende partij (in het kader van de formele motiveringsverplichting). De verzoekende partij herhaalt hiertoe dat verweerder immers zelf stelt in de bestreden beslissing dat ook deze elementen werden aangehaald "Ter staving van de bestaansmiddelen" (stuk 1, pagina 1).

Er kan derhalve geen twijfel over bestaan dat een beoordeling zich opdringt, doch dat deze beoordeling niet werd gemaakt door verweerder in de bestreden beslissing.

Verweerder schendt hierdoor artikel 40ter Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

Ook bij de behoeftenanalyse worden deze elementen - de aanvraag voor het zorgbudget en de eigen verklaring met daaruit een overzicht van de vaste en variabele kosten - niet in overweging genomen, terwijl verweerder hiervan kennis heeft.

Bovendien blijkt hieruit - in het bijzonder de eigen verklaring met daaruit een overzicht van de vaste en variabele kosten - dat verweerder net kan nagaan "welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden" conform artikel 42, § 1, tweede lid Vreemdelingenwet.

Artikel 42, § 1, tweede lid Vreemdelingenwet wordt hierdoor geschonden samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

De beoordeling van verweerder over de stortingen van I. B., waarbij de bestreden beslissing stelt dat deze "niet mee in overweging genomen worden" omdat het aan de Belgische referentiepersoon toekomt om aan te tonen over stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten te beschikken, heeft bovendien geen betrekking op de behoeftenanalyse. De stortingen die zij ontvangen hebben nochtans hun invloed op de vraag "welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden" conform artikel 42, § 1, tweede lid Vreemdelingenwet. Het komt derhalve aan verweerder toe om hiertoe een beoordeling te maken van dit voorliggend element, hetgeen niet is gebeurd.

Hierom schendt verweerder artikel 42, § 1, tweede lid Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

6. Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° Vreemdelingenwet sluit het leefloon uit bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen onder dit wetsartikel. Het leefloon is daarentegen niet uitgesloten bij de verplichte behoeftenanalyse onder artikel 42, § 1, tweede lid Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij wijst erop dat uit voormelde bepaling blijkt dat de gemachtigde een behoeftenanalyse moet doorvoeren wanneer niet is voldaan aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet is in casu niet voldaan omdat het inkomen van de referentiepersoon (een Belg) bestaat uit een leefloon. Bijgevolg dient de gemachtigde te bepalen welke bestaansmiddelen nodig zijn om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

Het maken van een behoeftenanalyse wordt dus niet uitgesloten in de situatie dat de verzoekende partij een leefloon geniet. Integendeel, doordat de verzoekende partij een leefloon verkrijgt (en aldus niet voldaan kan zijn aan de voorwaarden van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet), dringt zich quasi-automatisch een behoeftenanalyse op die verplichtend is gesteld onder artikel 42, § 1, tweede lid Vreemdelingenwet.

Artikel 42, § 1, tweede lid Vreemdelingenwet voorziet dan ook niet in een gelijkaardige bepaling als artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet waarbij het leefloon zou worden uitgesloten van de behoeftenanalyse.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 42, § 1, tweede lid Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ondergeschikt, in het enkele geval zou worden geoordeeld dat ook bij de behoeftenanalyse onder artikel 42, § 1, tweede lid Vreemdelingenwet geen rekening moet worden gehouden met bepaalde inkomsten zoals het leefloon, wijst de verzoekende partij erop dat de gemachtigde niet ontslagen is van de verplichting "op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden".

Dergelijk onderzoek, zoals geformuleerd in artikel 42, § 1, tweede lid Vreemdelingenwet, dringt zich ook op indien het leefloon zou zijn uitgesloten van het oordeel van de gemachtigde.

Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing echter niet bepaald welke bestaansmiddelen verzoekster en haar echtgenoot nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Mocht de gemachtigde overigens van oordeel zijn dat hiertoe onvoldoende gegevens beschikbaar zijn, dan kan de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn doen overleggen door verzoekster en door elke Belgische overheid.

Ook hierom is de bestreden beslissing in strijd met artikel 42, § 1, tweede lid Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet legt op dat een Belgische onderdaan die zich wil laten vervoegen door een in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, van die wet bedoeld familielid, waaronder zijn echtgenote, moet aantonen dat hij over "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen" beschikt. Aan de voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen wordt geacht voldaan te zijn "indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie". Volgens deze bepaling wordt bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

"Ter staving van de bestaansmiddelen worden van de referentiepersoon volgende bewijzen voorgelegd :

- *Aanvraag zorgbudget voor zwaar zorgbehoevenden dd. 06.03.2020.*
- *Eigen verklaring met bewijs vaste en variabele kosten.*
- *Twee stortingen van telkens 500 euro via BeoBank op naam van I. B..*

- *Attest leefloon OCMW Antwerpen dd. 20.04.2020 waarin verklaard wordt dat de referentiepersoon sinds 01.01.2019 tot 01.03.2020 een leefloon geniet. Bijgevoegd twee stortingen op de bankkittreksels van bpost bank voor de maanden februari en maart 2020;*"

Verzoekster verwijst onder meer naar het stuk betreffende de aanvraag van het zorgbudget voor zwaar zorgbehoevenden van 6 maart 2020, stelt vast dat dit stuk is opgenomen in de opsomming van de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt en betoogt dat de verwerende partij desalniettemin heeft nagelaten dit element te beoordelen. Zelfs indien de verwerende partij van oordeel zou zijn dat deze elementen niet in aanmerking komen als "bestaansmiddelen", moest dit kenbaar wordt gemaakt aan de verzoekende partij in het kader van de formele motiveringsverplichting, zo stelt zij.

De Raad stelt vast dat het stuk weliswaar wordt vermeld in de opsomming van de stukken die verzoekster heeft bijgebracht, maar uit de motieven van de beslissing blijkt inderdaad niet dat de inhoud ervan werd beoordeeld door de verwerende partij. Hoewel het stuk wordt benoemd als een aanvraag, blijkt er niet alleen uit dat de aanvraag door de referentiepersoon werd ingediend, maar ook dat ze werd ingewilligd en dat aan verzoeker maandelijks een zorgbudget ter beschikking wordt gesteld.

De verwerende partij heeft deze gegevens niet betrokken bij de beoordeling van de wettelijke vereiste bestaansmiddelen en heeft derhalve het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden bij het beoordelen van de aanvraag op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De vaststelling dat het zorgbudget een relatief beperkt bedrag vertegenwoordigt, doet aan deze vaststelling geen afbreuk, nu de vraag of de verwerende partij er al dan niet rekening mee kan houden mogelijk een invloed heeft op de noodzaak van het uitvoeren van de behoefteanalyse zoals bepaald in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt overigens ook uit de bewoordingen van de bestreden beslissing, waarin wordt gesteld dat *"de Dienst Vreemdelingenzaken [...] enkel gehouden [is] tot een behoefteanalyse wanneer de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag (RvS 25 november 2015, nr. 233.022).*

2.3. Het middel is in de besproken mate gegrond. De verwerende partij heeft geen nota ingediend en brengt dus geen argumenten bij die daar anders over zouden doen denken.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 juli 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS